

Nous veïns

Al nostre entorn, com a tot arreu, segurament que també hi ha gent que té por dels nousvinguts

A Berga, des de fa uns dies, tenim nous veïns. Venen de molt lluny i el camí per arribar fins aquí no els ha estat fàcil. De fet, no han vingut a la ciutat perquè fos el somni de les seves vides, sinó perquè no els era possible seguir vivint on ho feien abans. Després d'un viatge que ha durat mesos, les seves passes els han dut aquí, i vés a saber si més endavant voldran quedar-s'hi o bé establir-se en un altre lloc.

Quan parles amb aquests nous veïns, costa mirar-los als ulls i consolar-los amb les paraules adequades. No en tenim de prou grans, que s'ajustin al dolor pel qual ells han passat. Avui, a l'escala del costat, hi viu algú que ha perdut als seus germans per les bombes, que va fugir d'amagat d'un país en ruïnes quan se l'anava a buscar per allistar-lo a l'exèrcit i que sap que potser mai tornarà a veure la seva família, que no ha pogut marxar i viu espantada, mirant al cel. Són mestres, enginyers, informàtics, historiadors i arquitectes que s'han quedat sense casa.

Al nostre entorn, com a tot arreu, segurament que també hi ha gent que té por dels nousvinguts. Tenen por que els prenguin la feina i les pensions perquè s'ha parlat a les notícies dels nous veïns i tothom sap quants són i on viuen (i no totes les arribades són televisades). Molts, oblidant-se de les seves arrels foranes, transformen l'empatia en gelosia. No s'han adonat que no n'hi ha per tant, que per cada persona que viu a Berga li equivalen 0,003 nous ciutadans, i que qui decideix com es reparteixen les coses no són els mateixos immigrants sinó els polítics. Els d'aquí mengen frankfurts, pizza, kebabs i noodles, però no toleren que els inventors de menjars exòtics tinguin una altra religió, perquè resar a un altre déu els fa ser més estrangers, més incomprendibles.

A Berga hi ha nous habitants amb els quals tindrem semblances o diferències, perquè ells són com qualsevol altre persona que puguem conèixer qualsevol dia sortint de festa per qualsevol lloc. Són uns més. A casa, com a tot arreu, també tenim veïns tossuts que no escolten gaire i xarren molt sense saber massa el perquè. Deixant de banda la mala llet, la mandra és una plaga estesa.

La única cosa que sé del cert és que la paret del costat del llit està plena de rascades, resseguides amb pinta-ungles vermell. És el dibuix de l'angoixa quan, al tornar de Grècia, somiava que dormia on ho feien ells, en un matalàs mig destrossat al terra d'un edifici abandonat i brut. Allà, en Hassan, que hi era de pas, ens va explicar que a tot arreu hi ha gent bona i gent dolenta, però creia que en aquell país n'hi havia més dels segons. M'agradaria que els nostres nous veïns pensessin el contrari de nosaltres.